

ביום ה'11 של המישחקים האולימפיים במינכן, כבשה ישראל את הכותרות כששמות ספורטאיה, מאמניה ועסקניה של המשלחת הישראלית לאולימפיאדה עומדים במרכז התעניינות. למרבה הצער אירע הדבר בצורה שאיש לא ציפה לה.

בשעות הבוקר המוקדמות ביום השלישי השבוע חדרה קבוצה של חמישה פידאיון ערביים, אנשי אירגון פטסמבר השחור, לכפר האולימפי במינכן. החמישה, שכפי הנראה הגיעו זמן קצר קודם לכן לגרמניה מאחת מארצות סקנדינביה, התפרצו לבית בו שוכנו הגברים של המשלחת הישראלית. במטה הירות הראשון שירו בשעת חיריהם נפגע משה וינברג, 32. מאמן משלחת המתאבקים של ישראל, לשעבר אלוף ישראל בהיאבקות. הוא נפצע בשנתו פצעים אנושים.

חמשת המחבלים שהתפרסו בכל אגפי הקומה התחווה של הבניין עצרו את כל היושבים בו: עשרה מאמנים של ספורטאי המשלחת הישראלית ועוד כ' תריסר ספורטאים ומאמנים ממדינות אחרות ששוכנו באותו בניין. אחרי שהתירו להוציא את וינברג הפצוע (שמת בדרכו לבית-החולים) הציבו את דרישתם למ' ארגוני האולימפיאדה: רשימה של פידאיון ערביים העצורים בישראל, שאת שיחרורם תבעו עד לצאתי יום השלישי, ומטוס שיועמד לרשותם בנמל התעופה של מינכן, כדי שיוכלו להימלט באמצע עותו. הם איימו להרוג שני ישראלים בכל שעה, עד שימולאו דרישותיהם.

מחדר ביטחוני. ניצולה של אולימפיאדת מינכן. שנועדה לסמל את אחות העמים ואת ליכוד המין האנושי סביב הספורט. למעשה טרור שפלו לא היה בו כדי לזכות את החבלנים באהדה כל' שהי, אפילו מצד תומכיהם במדינות ערב. אולם ניראה שייאושם של אירגוני החרבלה הפלסטינים וכשלונויותיהם הצופים במעשי הטרור האחרונים שלהם הוציאו את אהדת דעת-הקהל העולמית מגדר ה' שקולים המשפיעים על תוכניותיהם.

מה שחמור הרבה יותר היא התבוסה המחפירה שנחלו שירותי הביטחון של המשלחת הישראלית במינכן, שהיתה הר' בה יותר צורבת מאשר כישלונויותיהם של הספורטאים הישראלים על המסלול. יכולתם של חבלנים ערבים המושגים לחזור לבניין המשלחת הישראלית היא מחלל ביטחוני חמור ביותר, לא רק של המארגנים הגרמנים, אלא גם של גורמי הביטחון הישראלים.

ההתמודדות בין אירגוני המחבלים ל' בין כוחות הביטחון של ישראל אינה כ' יום התמודדות של כוח אלא מאבק מורחות ותחבולות. בעוד המחבלים מאמצים את מוחותיהם להציא תחבולות פגיעה בישראל, חייבים הישראלים לחשוב על כל אפשרות של פגיעה ולהתכונן נגדה. אין ספק שגלוקה בחשבון אפשרות התנכלות למשלחת הישראלית במינכן. היה ברור שהפידאיון לא יחמיצו אפשרות לפעול במקום שעניי כל העולם מרוי כזות אליו. אי אפשר היה שלא לקבוע כי המשלחת הישראלית לאולימפיאדה זקוקה להגנה מעולה, שכן ברור שהיא מהווה אוביקט מצויין וחשוף לפגיעות מצד התבלנים, בייחוד על אדמת גרמניה, שם גדול כוחם של אירגוני החבלה.

הרחבת המלחמה. קשה עדיין לק' בוע מה גרם להיעדר אבטחה מספקת, אולם אין ספק שהשמירה על המשלחת הישראלית היתה לקויה בתכלית. ייתכן שאנשי הביטחון שנילו אל המשלחת נדבקו מאווירת הפיקניק ההמוני הכללית ששררה במקום והזניחו את תפקידם. יית' כן גם שהמתח הביטחוני פג אחרי עש' רת הימים הראשונים, כאשר לא התרחש דבר, והחבלנים ניצלו עובדה זו כדי ל' הלום בנקודה הרגישה ביותר.

אחרי כישלונותיהם של אנשי פטסמבר השחור לחוסט מישראל שיחזרו עצורים בפעולות על אדמת ישראל, הם עשו את מה שהיה צפוי מראש: הרחבת המלחמה על פני העולם כולו.

הקרבות שנפלו השבוע במינכן באו להוכיח כי מי שאה את אירגוני הטרור מחוסלים אחרי המפלות הכבדות שספגו לאחרונה, טעה. היתה זו הוכחה נוספת

קורבן וינברג ואשתו השנייה * בתמונת נישואין כדור בשעת שיונה

לכך שביטחונם של אורחי ישראל אינו תלוי רק בגבולות בטוחים.

שיא עולמי

בסחיטה

עד מה שאירע סביב מעשה הסחיטה של החבלנים הערבים בכפר האולימפי במינכן, דיווח טלפונית למערכת "העולם הזה" הכמאי יוסף מיוזא, כעיוצומה של הפרשה, כשטרם היה ברור איך תסתיים.

ביום השני בערב ביקרה כל המשלחת הישראלית לאולימפיאדה בהצגת נכר על הגג בכיכבו של שמואל רודנסקי. אחרי ההצגה נפרדנו מהם והם חזרו לכפר האולימפי. לא תיארגו שמהם לא נראה יותר.

מינכן עצמה שרויה בתדהמה אחרי הצהלה והחזווה שאפפה את כל המקו' מיים האורחים בימים האחרונים. הולכות כן שמועות משמועות שונות. ידיעה רור' דפת ידיעה. עד שמצטירת תמונה על מה שאירע באמת.

בערך בשעה ארבע לפנות בוקר חדרה קבוצה גדולה של מחבלים לכפר האולימפי. פי. הם היו לבושים בבגדי ספורטאים והחזיקו בידיהם מוודות. בצורה זו הם קפצו מעל הגדרות. השומרים של המתנה שהבחינו בהם, היו סבורים שאלה ספור' טאים שאיתרו לחזור למחנה ולא עצרו אותם אפילו לשאול על זהותם.

זה המקום להעיר שסידורי הביטחון כ' מחנה האולימפי היו רעועים ביותר. כל מי שרצה להיכנס למחנה יכול היה לעשות זאת, אם רק נסע על אופניים או לבש חלבושת של ספורטאי. רק מאלה שניגשו אל השומרים וביקשו רשות להיכנס, מנ' עו את הכניסה, אבל מי שחלף על פני השומרים בלי לבקש רשות, לא נעצר כלל. נראה שמספרם של החבלנים הערבים הוא גדול יותר מחמישה. מסתבר כי ל' בניין בו התגוררה המשלחת הישראלית יש חמש כניסות. החבלנים שומרים על כל הכניסות, כך שמיספרם בבניין גדול יותר מחמישה. נוסף לזאת דרשו החבלנים להעמיד לרשותם שלושה מטוסים כדי שיוכלו לצאת מגרמניה בקבוצות. כל קבור' צה תעלה למטוס רק אחרי שיתברר ש' הקבוצה שיצאה לפניו הגיעה ליעדה ב'

החבלנים מלהתפרץ לחדר בו שהיו המת' אבקים. כיוון שגופתו נמצאת עדיין בתוך הבניין, טרם אושר מותו סופית.

הממשלה

יריקה בפרצוף

התגובה היתה אחידה: זעזוע, רוגז, תדהמה. החוצפה של המעשה היתה כה רבה, עד שהמילים נעתקו, פשוטו כמשמעו, מפי רוב המבקרים. "יריקה בפרצוף הצי' בור!" היתה התחושה הכללית. פיתרון החידה. הודעת ראש-הממ' שלה שהיא ביקשה מיעקוב שימשון שפירא לחזור לתפקיד שרה-מישפט'ים, ושהוא הסכים לכך, פיענחה תעלומה ש' נמשכה כמה חודשים.

מדוע נשאר תיק המישפט'ים פנוי? גולדה מאיר אינה אשה המתלבטת קשה לפני שהיא מגיעה לכלל החלטה. המועמדים לתפקיד שרה-מישפט'ים היו מעטים, מאחר שמנוי וגמור היה עם סיעת מסא"י במיפלת העבודה להחזיק תיק חיר' גי זה בידיה. אילו רצתה גולדה למנות שר אחר, היתה עושה זאת מזמן. ברור עתה שלא התכוונה לכך מלכת-חילה. היא פשוט חיכתה עד שיעבור זעם. סמכה על קוצר זיכרון הציבור, כדי ל' החזיר את ישיש למקומו. עיתוי ההודעה היה מלאכת מחשבת של לוחמה פסיכור' לוגית: ערב החגים, בתקופה של רגיעה כללית, כשהחיים הציבוריים בישראל מגי' עים לשפל זמני.

ההתחלק ע' הגב. באופן פורמלי, לא הפיע דבר לשיבתו של ישיש. כאשר התפטר, לא הכריז שהוא עושה זאת כדי להסיק מסקנה אישית מכשלונותיו. אמנם קיבל על עצמו את האחריות ל' כישלון אחד — הייעוץ שנתן מישרדו לוועד-היריקון, בעניין השכר הגיע על פרקליטים שהופיעו בפניה — אך זה היה כמה ימים לפני ההתפטרות. בשעה שהתי' פטר, לא התייחס להודעה זו. אם כן, מדוע התפטר?

הדבר לא נאמר מעולם, אך הסיבות היו ברורות לגמרי. כאשר שימש מטר' להתקפות מכל עבר, לא התגייסה מיפ' לגנו להגנתו. היתה לו ההרגשה כי רבים מעמיתיו שמחים לאידו — למרות שחלקו בפרשת נתני' נפס קטן הרבה יותר מזה של קברניטי-המשק של המיפלה. הגדיש את הסיעה מינויו של מאיר ("ור") זרוע לתפקיד מנכ"ל מינהל מקר' קעי ישראל, ימים מעטים אחרי שהשמץ את שפירא בפומבי ותבע ממנו להתפטר. זרו גם אמר ש"כולם יכולים להתחלק לו על הגב".

מייד אחרי ההצבעה על מינוי זרו בממ' שלה, התפטר שפירא — מבלי לציין נימוק. עניין של כבוד. מדוע חזר בו הגבר בן 70 מהתפטרותו?

הסיבה היעיקרית: הוא השתעמם. אמנם בא לכנסת בתדירות רבה, הקשיב לדיור' גים, ואף קרא קריאות-ביניים, אך אחרי תקופה ארוכה שבה היה מקורב-למלכות ומקורב-למלכה, היתה הישיבה האילמת בכנסת מתסכלת.

מה גם ששפירא התאהב במישרד-המיש' פטים, היה בטוח שהוא מבצע רפורמה תחיקתית חיובית, והתנגע לתפקיד ש' זנח בצורה כה אימפולסיבית.

אולם שפירא ידע, בוודאי, כי החלטתו לחזור תעורר מחדש את כל הטענות ו' השינאות, ששכחו בעת התפטרותו. כמת' פטר, רכש לעצמו יחס של כבוד. בחזרו בו מהתפטרותו בצורה זו, הסתכן באובדן יחס זה.

חדרה אילמ'ת. הציבור הרחב לא התעניין בצדדים הפורמליים של הפרשה. בשבילו היתה התפטרותו של שפירא, כמו התפטרותו הכפויה של מוטי פרידמן לפני כן, ניצחון המוסר הציבורי. אישור ליכולתה של דעת-הקהל לשנות משהו. ביטול ההתפטרות, נראה לו כהפגנה של זילזול בדעת-הקהל, הודעה מחודשת מצד גולדה מאיר ש"סערות ציבוריות" לא יזינו אותה כ"חוט השערה".

זאת היתה הנקודה המכרעת של הפר' שה כולה, גולדה הכריזה מילחמה על דעת-קהל — וזו עמדה מולה חסרת-אינים. הביצוע הטכני גבל בקומדיה; כשהביאה גולדה את העניין למוסד העליון של מיפ' לגתה, העז רק חבר אחד ויחידי למלמל (המשך בעמוד 32)

ביטחון. מכאן מניחים כי בכפר האולימפי נמצאים אנשים נוספים המסייעים בידי החבלנים.

פגיעה ביחסים. כל הבוקר דיווחה הטלוויזיה הגרמנית בשידורים ישירים על המתרחש. בשעה שתיים בצהריים לפי שעון מינכן הופסקו השידורים. נאמר כי המחבלים טענו שהשידורים מפריעים ב' שאומתן המתנהל לשיחור בני הערור' בה הנמצאים בידיהם. כיוון שהם עויי' גים אותם, ותבעו להפסיקם. אנשי הטל' וויזיה השתכנעו כי המשך השידור עלול להביא את החוטפים לידי מעשה קיצוני והסכימו גם לסחיטה זו.

האנשים ברחוב כאן המומים לחלוטין. הדיעה הכללית היא שיש להפסיק את המישחקים עד שיחזרו החטופים, אך אין להפסיקם כליל, כיוון שאז תהיה זו כני' עה לסחטנים.

את מה שחושבים הישראלים על הגר' מגים היטיב להביע כאן דן שילון, שדרן הטלוויזיה הישראלי, שראיין על-ידי הטל' וויזיה הגרמנית, ואמר באומץ-לב מה הוא חושב על הגרמנים: "לישראלים אין מה לעשות יותר בגרמניה! אין ספק שמה שאירע יזיק ליחסים שהתפתחו בין שתי המדינות. רבים בישראל הסתייגו מראש מיישלוח משלחת לאולימפיאדה בגרמנ' יה. עתה הסתבר שהם צדקו. הצעדים שנגנקטו על-ידי הגרמנים להבטחת שלום הישראלים היו למטה מכל ביקורת".

דן סיפר כי שאל את המארגנים הגר' מגים, מדוע לא דאגו להבטיח את שלום המשלחת הישראלית כשהגיעה בשדה' התעופה. אמרו לו כי שומרים רק על ישראלים המגיעים במטוסי אר'על. כיוון שהמשלחת הגיעה במטוס לפטסמאדה לא דאגו לסידורי ביטחון עברום.

מספרים כאן כי ערב ההתקפה הוזהירו אנשי המשלחת השבדית באולימפיאדה, על נסיון תקיפה אפשרי מצד מחבלים ערביים. אולם חשבו שהם מתכוונים ל' משעני חבלה שיגיעו בדואר ולא הגבירו את אמצעי השמירה במחנה.

בידיעות כאן נמסר כי ההרוג השני הוא יוסף גוטפרוינד, שופט היאבקות הישר' וזו עמדה מולה חסרת-אינים.

* משה וינברג ז"ל נישא לפני 10 חור' דשים בשלישית ולפני שלושה שבוי' עות נולד בנו גור'.